

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT

PHILIPPE LÉGER

föredraget den 23 mars 2006^{1 1}

1. Förevarande mål avser ett överklagande från David Meca-Medina och Igor Majcen² av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätts dom av den 30 september 2004 i målet Meca-Medina och Majcen mot kommissionen,³ i vilken förstainstansrätten ogillade deras talan om ogiltigförklaring av Europeiska gemenskapernas kommissions beslut av den 1 augusti 2002⁴ att avslå det klagomål som klagandena enligt artikel 3 i förordning nr 17⁵ gett in mot Internationella olympiska kommittén.⁶

konkurrens (artiklarna 81 EG och 82 EG) och frihet att tillhandahålla tjänster (artikel 49 EG).

I — Bakgrund⁸

2. I sitt klagomål ifrågasatte sökandena huruvida vissa bestämmelser som antagits av IOK och genomförts av Internationella simförbundet⁷ samt vissa förfaranden i fråga om dopningskontroll var förenliga med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna om

3. Efter ett positivt resultat för nandrolon vid en dopningskontroll⁹ stängdes klagandena av under fyra år genom beslut av FINA:s Doping Panel (dopningskommitté) av den 8 augusti 1999. Klagandena överklagade detta beslut till skiljedomstolen för idrott, som den 29 februari 2000 fastställde denna avstängning utan någon omprövning och därefter, genom en skiljedom av den 23 maj 2001, förkortade avstängningen till två år.

1 — Originalspråk: franska.

2 — Nedan kallade klagandena.

3 — Dom av den 30 september 2004 i mål T-313/02, Meca-Medina och Majcen mot kommissionen (REG 2004, s. II-3291), nedan kallad den överklagade domen.

4 — Ärende COMP/38158 Meca-Medina och Majcen mot IOK, nedan kallat det omtvistade beslutet, vilket är tillgängligt på webbplatsen <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

5 — Rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962, första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar [81] och [82] (EGT 13, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

6 — Nedan kallad IOK.

7 — Nedan kallat FINA.

8 — För fler uppgifter om bakgrunden till tvisten hänvisar jag till den beskrivning som förstainstansrätten gjort i punkterna 1–34 i den överklagade domen.

9 — Nandrolon är en anabol substans som är förbjuden i den olympiska rörelsens antidopningskod.

4. Genom skrivelse av den 30 maj 2001 gav klagandena in ett klagomål till kommissionen med stöd av artikel 3 i förordning nr 17 angående överträdelse av artiklarna 81 EG och/eller 82 EG. De gjorde bland annat gällande att fastställandet av ett gränsvärde på 2 nanogram per milliliter urin (nedan kallade de omtvistade reglerna) utgjorde ett samordnat förfarande mellan IOK och de 27 laboratorier som är ackrediterade av denna organisation. Enligt deras uppfattning förstärktes detta tillvägagångssätts konkurrensbegränsande karaktär för övrigt av att de instanser med ansvar för att genom skiljedom lösa tvister inom idrotten inte var självständiga i förhållande till IOK.

5. Genom sitt omtvistade beslut avlog kommissionen klagandenas klagomål, eftersom den ansåg att de omtvistade reglerna inte omfattades av förbudet i artiklarna 81 EG och 82 EG.¹⁰

II — Talan vid förstainstansrätten och den överklagade domen

6. Klagandena väckte, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den

11 oktober 2002, talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG.

7. Till stöd för sin talan åberopade klagandena tre grunder genom vilka de gjorde gällande att kommissionen hade gjort en uppenbart felaktig bedömning vid, för det första, klassificeringen av IOK, för det andra, prövningen av de omtvistade reglerna med hänsyn till de kriterier som domstolen hade slagit fast i domen i målet *Wouters m.fl.*¹¹ och, för det tredje, tillämpningen av artikel 49 EG.

8. Förstainstansrätten ogillade talan efter att ha konstaterat att dessa tre grunder saknade betydelse och förpliktade klagandena att bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens rättegångskostnader.

III — Förfarandet vid domstolen och yrkandena i överklagandet

9. Klagandena har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 22 december 2004, överklagat förstainstansrättens dom.

¹⁰ — Punkterna 72 och 73.

¹¹ — Dom av den 19 februari 2002 i mål C-309/99 (REG 2002, s. I-1577).

10. De har yrkat att den överklagade domen skall ogiltigförklaras och att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser. De har vidare yrkat att domstolen skall bifalla dess vid förstainstansrätten framställda yrkanden.

11. Kommissionen, som är svarande, har i första hand yrkat att överklagandet skall ogillas och i andra hand att talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet skall ogillas. Kommissionen har dessutom yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanserna.

12. Republiken Finland, som var intervenient vid förstainstansrätten, har yrkat att överklagandet skall ogillas.

14. De har för det första lagt förstainstansrätten till last att den har gjort en felaktig tolkning av domstolens rättspraxis enligt domarna i målen Walrave och Koch,¹² Bosman¹³ och Deliège¹⁴ avseende tillämpningen av artiklarna 39 EG och 49 EG på idrottsregler. De har för det andra invänt mot förstainstansrättens bedömning att antidopningsregler utgör rent idrottsliga regler och därför inte omfattas av EG-fördragets tillämpningsområde. För det tredje anser klagandena att förstainstansrätten gjorde fel när den gjorde den bedömningen att reglerna i fråga inte hade något att göra med ekonomiska överväganden och inte omfattades av tillämpningsområdet för artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG. De har för det fjärde kritiserat förstainstansrätten för att den ansåg att den prövning av de omtvistade reglerna som kommissionen hade gjort enligt den analysmetod som anges i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl. inte var nödvändig.

A — Den första grunden

IV — Överklagandet

13. Trots exakta hänvisningar till punkter i den överklagade domen är överklagandet osedvanligt oklart. När jag läser igenom överklagandet tror jag mig förstå att klagandena har åberopat fyra grunder.

15. Genom den första grunden¹⁵ har klagandena kritiserat den tolkning som förstainstansrätten gjort i punkterna 40 och 41 i den överklagade domen av domstolens

12 — Dom av den 12 december 1974 i mål 36/74, Walrave och Koch (REG 1974, s. 1405; svensk specialutgåva, volym 2, s. 409).

13 — Dom av den 15 december 1995 i mål C-415/93, Bosman (REG 1995, s. I-4921).

14 — Dom av den 11 april 2000 i de förenade målen C-51/96 och C-191/97, Deliège (REG 2000, s. I-2549).

15 — Överklagandet (punkterna 21–32).

rättspraxis enligt domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch, Bosman samt Deliège avseende tillämpningen av artiklarna 39 EG och 49 EG på idrottsregler.

16. Klagandena har för det första invänt mot förstainstansrättens tolkning att de förbud som uppställs i artiklarna 39 EG och 49 EG inte avser rent idrottsliga regler som inte har något att göra med ekonomiska överväganden. Enligt deras uppfattning har domstolen aldrig uttalat något sådant allmänt undantag i domen i det ovannämnda målet Walrave och Koch. Domstolen har tvärtom begränsat detta undantag till sammansättningen och uttagningen av idrottslag. Klagandena har vidare hävdade att endast regler som rör idrottstävlingars speciella karaktär och sammanhang och som således är nödvändiga för att idrottstävlingar skall kunna anordnas och genomföras på ett riktigt sätt kan anses som rent idrottsliga.

17. Jag anser i likhet med kommissionen och Republiken Finland att förstainstansrätten har gjort en riktig tillämpning av domstolens rättspraxis.¹⁶

18. Domstolen har nämligen i fast rättspraxis fastslagit att med hänsyn till Euro-

peiska gemenskapens mål omfattas idrottsutövning av gemenskapsrätten endast i den mån som den utgör en ekonomisk verksamhet i den mening som avses i artikel 2 EG. Om en idrottsverksamhet har karaktären av ett avlönat arbete eller tillhandahållande av tjänster mot ersättning (såsom är fallet med exempelvis professionella eller halvprofessionella fotbollsspelare) omfattas den av tillämpningsområdet för de särskilda bestämmelserna i artiklarna 39 EG–42 EG eller 49 EG–55 EG.¹⁷

19. Kommissionen har däremot vid upprepade tillfällen godtagit en begränsning av tillämpningsområdet för dessa bestämmelser när idrottsreglerna i fråga är berättigade av "andra än ekonomiska skäl, som beror på vissa ... matchers karaktär och särskilda ram vilka endast är av intresse för idrotten som sådan".¹⁸ Enligt min uppfattning har domstolen i dessa mål fastslagit ett undantag av allmän räckvidd som inte, såsom klagandena har hävdade, är begränsat till sammansättning och uttagning av idrottslag.

20. Vid dessa förhållanden anser jag att förstainstansrätten, i punkterna 40 och 41 i den överklagade domen, med rätta ansåg att de förbud som föreskrivs i artiklarna 39 EG

¹⁶ — Se kommissionens svarsskrivelse (punkterna 16–28) samt Republiken Finlands interventionsinlägga (punkt 8).

¹⁷ — Se bland annat domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch, punkterna 4 och 5, och Bosman, punkt 73, samt dom av den 14 juli 1976 i mål 13/76, Donà (REG 1976, s. 1333; svensk specialutgåva, volym 3, s. 169), punkterna 12 och 13.

¹⁸ — Se bland annat domarna i de ovannämnda målen Donà, punkterna 14 och 15, och Bosman, punkterna 76 och 127, samt dom av den 13 april 2000 i mål C-176/96, Lehtonen och Castors Braine (REG 2000, s. I-2681), punkt 34.

och 49 EG tillämpas på regler som rör det ekonomiska inslag som kan finnas i idrottsverksamhet men "[inte] omfattar ... rent idrottsliga regler, det vill säga regler som rör frågor som endast berör idrotten och som i sig inte har något med ekonomisk verksamhet att göra".¹⁹

överklagade domen att antidopningsregler inte har något ekonomiskt syfte. Däremot medgav den i punkt 57 i den domen att IOK, när den antog dessa bestämmelser, hade som mål att bevara de olympiska spelens ekonomiska potential. Vidare gjorde förstainstansrätten i punkt 45 i domen en konstgjord åtskillnad mellan idrottens ekonomiska och icke-ekonomiska dimensioner.

21. Jag anser följaktligen att talan inte kan bifallas på den första grunden.

B — *Den andra grunden*

22. Genom den andra grunden har klagandena bestritt förstainstansrättens resonemang att antidopningsregler utgör regler som till sin karaktär inte har något med ekonomisk verksamhet att göra och därför inte omfattas av fördragets tillämpningsområde. De har åberopat två argument till stöd för denna grund.

24. Vidare gjorde sig förstainstansrätten skyldig till ett fel när den grundade sig på den rättspraxis som följer av domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch, Donà samt Delière för att anse att antidopningsregler inte omfattas av tillämpningsområdet för artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG. Klagandena anser nämligen att antidopningsreglerna skiljer sig från regler om sammansättning av fotbollslandslag (domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch samt Donà) och från regler om uttagning av idrottsmän till tävlingar på hög nivå (domen i det ovannämnda målet Delière).

23. För det första grundar sig förstainstansrättens resonemang på motstridiga skäl eller är otillräckligt motiverat. Förstainstansrätten uttalade nämligen i punkterna 44–47 i den

25. Jag anser i likhet med kommissionen och Republiken Finland att talan inte heller kan bifallas på denna grund.²⁰

19 — Punkt 41, första meningen, i den överklagade domen.

20 — Se kommissionens svarsskrivelse (punkterna 29–41) och Republiken Finlands interventionsinlägga (punkterna 11–13).

26. När det gäller klagandenas argument att förstainstansrätten var motsägelsefull dels i punkterna 44 och 47 i den överklagade domen dels i punkt 57 i nämnda dom anser jag att de inte har någon grund för den uppfattningen.

27. Efter att i punkt 57 i den överklagade domen ha uttalat att ”idrott på hög nivå i stor utsträckning har blivit en ekonomisk verksamhet”, angav förstainstansrätten att kampen mot dopning framför allt syftar till att skydda idrottens etiska värden samt idrottsutövarnas hälsa. Hänvisningen i punkt 47 i den överklagade domen till de mål av ekonomisk art som IOK eventuellt skulle ha kunnat ha är enligt min uppfattning inte tillräcklig för att fastslå en motsägelse i förstainstansrättens resonemang.

28. Med hänsyn till de kommersiella och finansiella intressen som omger idrott på hög nivå anser jag att rent idrottsliga regler, såsom antidopningsregler, inte helt kan sakna ekonomiskt intresse. Enligt min uppfattning är emellertid detta intresse underordnat och kan inte innebära att antidopningsreglerna inte är rent idrottsliga. Såsom kommissionen med rätta har påpekat innebär klagandenas ståndpunkt i själva verket att det underordnade inslaget, nämligen den ekonomiska dimensionen, prioriteras, utifrån ett resonemang om att idrottsverksamhet inte är delbar, för att säkerställa en full-

ständig tillämpning av fördragets regler på utövandet av professionell och halvprofessionell idrott.²¹

29. När det gäller klagandenas argument att förstainstansrätten inte kunde hänvisa till domarna i de ovannämnda målen Walrave och Koch, Donà samt Delière anser jag att även detta saknar grund. Det framstår nämligen som om klagandena har gjort en särskilt restriktiv tolkning av dessa domar, eftersom domstolen, enligt min uppfattning, i dessa mål i allmänna ordalag har uteslutit rent idrottsliga regler från tillämpningsområdet för artiklarna 39 EG och 49 EG. Klagandena har således försökt att göra en konstgjord åtskillnad mellan de regler som behandlades i de målen och de omtvistade reglerna.

30. Jag anser således att talan inte kan vinna bifall på den andra grunden.

C — Den tredje grunden

31. Genom den tredje grunden²² har klagandena hävdatt att förstainstansrätten gjorde

²¹ — Svarsskrivelsen (punkt 35).

²² — Överklagandet (punkterna 40–53).

fel när den i punkt 48 i den överklagade domen fann att de omtvistade reglerna inte hade något att göra med ekonomiska överväganden och följaktligen inte omfattades av tillämpningsområdet för artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG.

32. Jag har uppfattat att klagandena har anfört två argument till stöd för denna grund.

33. De har först ifrågasatt förstainstansrättens bedömning i punkterna 49 och 55 i den överklagade domen att även om det styrktes att de omtvistade reglerna är alltför långtgående, skulle detta inte innebära att reglerna upphörde att vara rent idrottsliga. Enligt klagandena grundar sig denna bedömning inte bara på en motsägelsefull och otillräcklig motivering utan strider också mot domstolens rättspraxis enligt domarna i de ovannämnda målen *Deliège* och *Wouters* m.fl.²³

34. Klagandena har vidare hävdat att förstainstansrätten fastställde de faktiska

omständigheterna felaktigt genom att i den andra meningen i punkt 55 i den överklagade domen finna att de omtvistade reglerna är antidopningsregler trots att den halt som fastställs i dessa regler enligt deras uppfattning även kan bero på fysisk ansträngning och/eller intag av annat än dopningsmedel, som till exempel kött från okastrerade hangrisar.

35. Jag anser i likhet med kommissionen att talan inte kan bifallas på denna grund.²⁴

36. Det är tillräckligt att konstatera att klagandena i själva verket har bestridit det gränsvärde på 2 nanogram per milliliter urin som fastställs i de omtvistade reglerna och försöker få domstolen att ompröva den bedömning av de faktiska omständigheterna som förstainstansrätten har gjort.

37. Av artikel 225.1 EG och artikel 58 i domstolens stadga följer emellertid att ett överklagande endast kan grundas på överträdelse av rättsregler, vilket utesluter en bedömning av faktiska omständigheter. Det följer av fast rättspraxis att det vid överklaganden inte ankommer på domstolen att behandla den bedömning av faktiska omständigheter och bevis som förstainstansrätten gjort om det inte är uppenbart att förstainstansrätten missuppfattat dessa.²⁵

23 — Klagandena syftar särskilt på punkt 69 i domen i det ovannämnda målet *Deliège* samt punkterna 97–109 och 123 i domen i det ovannämnda målet *Wouters* m.fl.

24 — Svarsskrivelsen (punkterna 42–56).

25 — Se i detta avseende bland annat dom av den 29 april 2004 i mål C-470/00 P, parlamentet mot *Ripa di Meana* m.fl. (REG 2004, s. I-4167), punkt 40 och där angiven rättspraxis.

38. Jag anser inte heller att det ankommer på domstolen att vid prövningen av ett överklagande av en dom som förstainstansrätten meddelat pröva huruvida en regel som IOK antagit för att bekämpa dopning är vetenskapligt motiverad.

första, en felaktig bedömning av relevansen av att tillämpa den analysmetod som anges i domen i det ovannämnda målet Wouters m. fl., för det andra, missuppfattning av det ifrågasatta beslutet och, för det tredje, åsidosättande av rätten till försvar.

39. Eftersom klagandena inte har styrkt, och i själva verket inte heller hävdad, att de faktiska omständigheterna missuppfattats, anser jag under dessa förhållanden att domstolen skall fastslå att det är uppenbart att den tredje grunden inte kan provas och att talan därför inte kan bifallas på den grunden.

1. Förstainstansrättens felaktiga bedömning i fråga om relevansen av att tillämpa den analysmetod som anges i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl.

D — Den fjärde grunden

40. Genom den fjärde grunden²⁶ har klagandena ifrågasatt punkterna 61, 62 och 64 i den överklagade domen, i vilka förstainstansrätten fann att den prövning av de omtvistade reglerna som kommissionen gjort enligt den analysmetod som anges i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl. inte var nödvändig.

42. Klagandena har kritiserat förstainstansrätten för att den i punkterna 65 och 66 i det överklagade beslutet fann att det nu aktuella fallet skiljer sig från det ovannämnda målet Wouters m.fl., eftersom de omtvistade reglerna rör ett beteende, dopning, som inte kan anses utgöra ett marknadsagerande och eftersom de är tillämpliga på en verksamhet, idrottsutövande, som i sig själv inte har något att göra med ekonomiska överväganden. Enligt klagandena var de kriterier som domstolen angav i nämnda dom fullständigt överförbara till förevarande fall.

43. Jag anser att denna anmärkning saknar grund.

41. Klagandena har till stöd för denna grund åberopat tre anmärkningar avseende, för det

44. Det är nämligen tillräckligt att erinra om att de bestämmelser som var i fråga i domen i det ovannämnda målet Wouters m.fl. rörde

²⁶ — Överklagandet (punkterna 54–64).

ett marknadsagerande, nämligen upprättandet av nätverk mellan advokater och revisorer, och att de var tillämpliga på en i grunden ekonomisk verksamhet, nämligen advokatverksamhet. Eftersom de omtvistade bestämmelserna är av rent idrottslig karaktär och inte har något med ekonomiska överväganden att göra, kunde förstainstansrätten med rätta finna att en prövning av dessa bestämmelser på grundval av de kriterier som angavs i den domen inte var nödvändig.

domstolens prövning inom ramen för ett överklagande.²⁷ Att anföra missuppfattning av den överklagade rättsakten som grund syftar till att fastställa att förstainstansrätten ändrade den ifrågasatta rättaktens innebörd, innehåll eller räckvidd. Missuppfattningen kan även bero på att rättsaktens innehåll hade ändrats,²⁸ att väsentliga delar av den inte hade beaktats²⁹ eller att sammanhanget inte hade beaktats.³⁰

47. Eftersom förevarande anmärkning avser missuppfattning av den omtvistade rättsakten, kan den således tas upp till sakprövning enligt domstolens rättspraxis.

2. Missuppfattning av det omtvistade beslutet från förstainstansrättens sida

48. Jag anser emellertid att denna anmärkning saknar grund.

45. Sökandena har kritiserat förstainstansrätten för att den fann att kommissionens prövning av de omtvistade reglerna i förhållande till konkurrensreglerna gjordes endast i andra hand eller var överflödig. Förstainstansrätten missuppfattade därvid det omtvistade beslutet.

49. Det skall erinras om att det krävs att en sådan missuppfattning på ett uppenbart sätt framgår av handlingarna i målet utan att det behöver företas en ny bedömning av de

46. Det skall erinras om att även om förstainstansrätten är ensam behörig att bedöma de faktiska omständigheter som åberopats, är frågan huruvida dessa omständigheter eller den överklagade rättsakten har missuppfattats en fråga som kan underställas

27 — Se bland annat dom av den 28 maj 1998 i mål C-8/95 P, *New Holland Ford* mot kommissionen (REG 1998, s. I-3175), punkt 26, och av den 9 september 1999 i mål C-257/98 P, *Lucaccioni* mot kommissionen (REG 1999, s. I-5251), punkterna 45–47, samt beslut av den 27 januari 2000 i mål C-341/98 P, *Proderes* mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen), punkt 28, och av den 9 juli 2004 i mål C-116/03 P, *Fichtner* mot kommissionen (ej publicerat i rättsfallssamlingen), punkt 33.

28 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 11 september 2003 i mål C-197/99 P, *Belgien* mot kommissionen (REG 2003, s. I-8461), punkt 67.

29 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat beslut av den 11 april 2001 i mål C-459/00 P (R), kommissionen mot *Trenker* (REG 2001, s. I-2823), punkt 71.

30 — Se, för ett liknande resonemang, bland annat dom av den 3 april 2003 i mål C-277/01 P, *parlamentet* mot *Samper* (REG 2003, s. I-3019), punkt 40.

faktiska omständigheterna och bevisen.³¹ Den bedömning som förstainstansrätten har gjort i punkterna 61, 62 och 64 i den överklagade domen i fråga om det omtvistade beslutet utgör emellertid enligt min uppfattning inte någon uppenbar missuppfattning av detta.

50. Av en snabb genomläsning av detta beslut framgår nämligen att det var riktigt av kommissionen att i första hand anse att antagandet av de omtvistade reglerna inte ingick i IOK:s ekonomiska verksamhet.³² Enligt min uppfattning, och såsom kommissionen har hävdat,³³ var det endast i andra hand som den prövade huruvida de eventuella begränsningar som dessa regler hade orsakat skulle kunna motiveras med tillämpning av de kriterier som angavs i domen i det ovannämnda målet *Wouters m.fl.*³⁴

51. Jag konstaterar dessutom att klagandena endast har invänt mot den bedömning som förstainstansrätten har gjort och att de inte har åberopat någon omständighet av vilken framgår att det föreligger ett uppenbart fel.

3. Förstainstansrättens åsidosättande av klagandenas rätt till försvar

52. Klagandena har hävdat att förstainstansrätten, när den ansåg att det inte var nödvändigt att pröva de omtvistade reglerna i förhållande till konkurrensreglerna, inte gav dem tillfälle att yttra sig i frågan huruvida dessa regler utgjorde rent idrottsliga bestämmelser som inte omfattades av tillämpningsområdet för artiklarna 49 EG, 81 EG och 82 EG.

53. Jag anser inte heller att det finns någon grund för denna anmärkning och att talan således inte kan bifallas på den grunden. Jag anser nämligen, precis som kommissionen, att klagandena hade kunnat framföra sina argument inte endast under förfarandet vid kommissionen, utan även under det skriftliga och det muntliga förfarandet vid förstainstansrätten.³⁵

54. Av anförda skäl anser jag således att talan inte kan bifallas på den fjärde grunden.

31 — Se bland annat domen i det ovannämnda målet *New Holland Ford* mot kommissionen (punkterna 72 och 73).

32 — Det omtvistade beslutet (punkt 38).

33 — Svarsskrivelsen (punkt 62).

34 — Det omtvistade beslutet (punkterna 42–55).

35 — Svarsskrivelsen (punkterna 65–72).

V — Förslag till avgörande

55. Med hänsyn till samtliga överväganden ovan föreslår jag således att domstolen skall ogilla överklagandet och i enlighet med artiklarna 69 och 118 i domstolens rättegångsregler förplikta David Meca-Medina och Igor Majcen att ersätta rättegångskostnaderna, med undantag för intervenientens rättegångskostnader.